

"মৰমৰ সন্তানসকল – সেৱাৰ বাৰ্তা শুনাৰ আগ্ৰহৰ লগতে তোমালোকৰ পঢ়াৰ প্ৰতিও নিচা থকা উচিত, কিয়নো ইয়াৰ দ্বাৰা উৎসাহ-উদ্দীপনা বাঢ়ে, সেৱা কৰাৰ সংকল্প উদয় হয়"

প্ৰশ্ন: সঙ্গমযুগত পিতাই তোমালোকক সুখ নিদিয়ে কিন্তু সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে - কিয় ?

উত্তৰ: কিয়নো সকলো সন্তান পিতাৰে হয়, যদি এজন সন্তানক সুখ দিয়ে তেন্তে এয়াও ঠিক নহয়। লৌকিক পিতাৰ পৰা সন্তানে সম পৰিমাণত নিজৰ অংশ লাভ কৰে, বেহদৰ পিতাই অংশ ভগাই নিদিয়ে, সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। যিয়ে সেই ৰাস্তাত চলে, পুৰুষাৰ্থ কৰে, তেওঁলোকে উচ্চ পদ লাভ কৰে। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে জানে পিতাই মুৰুলী শুনায়। মুৰুলী সকলোৰে ওচৰলৈ যায় আৰু যিয়ে মুৰুলী পঢ়ি সেৱা কৰে তেওঁলোকৰ খবৰ মেগাজিনত (আলোচনী) প্ৰকাশ হয়। যিসকল সন্তানে মেগাজিন পঢ়ে, তেওঁলোকে চেন্টাৰৰ সেৱাৰ খবৰ জানিব - অমুক-অমুক ঠাইত এনেকুৱা সেৱা হৈ আছে। যিয়ে নপঢ়িব তেওঁলোকে খবৰ একোৱেই নাজানিব আৰু পুৰুষাৰ্থো নকৰিব। সেৱাৰ খবৰ শুনি মনলৈ আহে যে ময়ো এনেকুৱা সেৱা কৰোঁ। মেগাজিনৰ পৰা জনা যায়, আমাৰ ভাই-ভনীয়ে কিমান সেৱা কৰে। এয়াতো সন্তানসকলে বুজে - যিমান সেৱা, সিমানে উচ্চ পদ পোৱা যাৰ সেয়েহে সেৱাৰ কাৰণে মেগাজিনেও সেৱা কৰিবলৈ উৎসাহ দিয়ে। এই মেগাজিনবোৰ অযথা প্ৰকাশ কৰা নহয়। অযথা বুলি তেওঁলোকে ভাবে যিয়ে নিজে নপঢ়ে। কোনোৱে কয় আমি আখৰ চিনি নাপাওঁ, হেৰ' ৰামায়ণ, মহাভাৰত, গীতা আদি শুনিবলৈ যোৱা, এয়াও শুনা উচিত। নহ'লে সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা নাবাঢ়িব। অমুক ঠাইত এইটো সেৱা হ'ল। চখ থাকিলে যিকোনো লোককে ক'লে তেওঁ পঢ়াই শুনাই দিব। বহুত চেন্টাৰত এনেকুৱা সন্তানো আছে যিয়ে মেগাজিনে নপঢ়ে। বহুত আছে যাৰ ওচৰত সেৱাৰ নাম চিহ্নই নাথাকে। গতিকে পদো এনেকুৱাই পাব। এয়াতো বুজি পায় ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, ইয়াত যিয়ে যিমান যত্ন কৰিব, সিমানেই পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। পঢ়াত মনোযোগ নিদিলে অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাব। সকলো এই সময়ৰ পঢ়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। যিমান পঢ়িবা আৰু পঢ়াবা সিমান নিজৰেই লাভ। বহুত সন্তান আছে যাৰ মেগাজিন পঢ়াৰ খেয়ালো নাহে (চিন্তনো নচলে)। তেওঁলোকে পাই-পইচাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। তাত এইটো খেয়াল নাথাকে যে এওঁ পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে সেইবাবে এই পদ পাইছে। নহয়। কৰ্ম-বিকৰ্মৰ কথা সকলো ইয়াতহে বুদ্ধিত থাকে।

কল্পৰ সংগমযুগতহে পিতাই বুজায়, যিয়ে নুবুজে তেওঁৰ বুদ্ধি যেন পাথৰৰ দৰে। তোমালোকেও বুজি পোৱা যে আমি তুচ্ছ বুদ্ধিৰ আছিলো আকৌ তাতো পাৰচেনতেজ (শতকৰা হিচাপ, ক্ৰম অনুসৰি) আছে। বাবাই সন্তানসকলক বুজাই থাকে, এতিয়া হৈছে কলিযুগ, ইয়াত অপাৰ দুখ হয়। এয়া-এয়া দুখ, যি বুদ্ধিয়ক হ'ব তেওঁ তৎক্ষণাৎ বুজি পাব যে এয়াতো ঠিকেই কয়। তোমালোকেও জানা যে কালি আমি কিমান দুখী আছিলো, অপাৰ দুখৰ মাজত আছিলো। এতিয়া আকৌ অপাৰ সুখৰ মাজলৈ গৈ আছে। এয়া হৈছেই ৰাৱণ ৰাজ্য কলিযুগ - এয়াও তোমালোকে জানা। যিয়ে জানে কিন্তু অন্যক নুবুজায় তেন্তে বাবাই ক'ব - একোৱে নাজানা। যেতিয়া সেৱা কৰিব তেতিয়াহে জনা বুলি ক'ব, মেগাজিনত খবৰ ওলাব। দিনে-প্ৰতিদিনে বাবাই সহজ পইণ্টো শুনাই থাকে। তেওঁলোকেতো ভাবে কলিযুগ এতিয়াও শিশু, যেতিয়া সংগম বুলি ভাবিব তেতিয়াহে সত্যযুগ আৰু কলিযুগৰ পাৰ্থক্য বুজিব পাৰিব। কলিযুগত হৈছে অপাৰ দুখ, সত্যযুগত অপাৰ সুখ। এনেকৈ কোৱা যে, পিতাই আমাক সন্তানসকলক অপাৰ সুখ দি আছে যাৰ বিষয়ে আমি বৰ্ণনা কৰি আছো। অন্য কোনেও এনেকৈ বুজাব নোৱাৰে। তোমালোকে নতুন কথা শুনা আৰু অন্য কোনেওতো এনেকৈ সুধিব নোৱাৰে যে তোমালোক স্বৰ্গবাসী নে নৰকবাসী? তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে, ইমান পইণ্ট স্মৃতিত ৰাখিব নোৱাৰে, বুজোৱাৰ সময়ত দেহ-অভিমান আহি যায়। আত্মাইহে শুনে বা ধাৰণ কৰে। পিছে ভাল-ভাল মহাৰখীয়েও এয়া পাহৰি যায়। দেহ-অভিমানৰ বশীভূত হৈ ক'বলৈ ধৰে, এনেকুৱা সকলোৰে হয়। পিতাইতো কয় - সকলো পুৰুষাৰ্থী। এনেকুৱা নহয় যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি কথা পাতে। নহয়, পিতাই আত্মা বুলি বুজি জ্ঞান দিয়ে। বাকী যি ভাই-ভাই আছে, তেওঁলোকে এনেকুৱা অৱস্থাত স্থিৰ হৈ থাকিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। গতিকে সন্তানসকলকো বুজাব লাগে, কলিযুগত অপাৰ দুখ, সত্যযুগত অপাৰ সুখ। এতিয়া সঙ্গমযুগ চলি আছে। পিতাই ৰাস্তা দেখুৱায়, এনেকুৱা নহয় যে পিতাই সুখ দিয়ে। সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। ৰাৱণেও দুখ নিদিয়ে, দুখৰ ওলোটা ৰাস্তা দেখুৱায়। পিতাই দুখো নিদিয়ে আৰু সুখো নিদিয়ে, সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। আকৌ যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমান সুখ পাব। সুখ নিদিয়ে। পিতাৰ শ্ৰীমতত

চলিলে সুখ পোৱা যায়। পিতাইতো কেৱল ৰাস্তা দেখুৱায়, ৰাৱণৰ পৰা দুখৰ ৰাস্তা পোৱা যায়। যদিহে পিতাই দিয়ে তেন্তে সকলোৱে একে সমানে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। যিদৰে লৌকিক পিতাইও উত্তৰাধিকাৰ ভগাই দিয়ে। ইয়াত পিছে যিয়ে যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰে। পিতাই বহুত সহজ ৰাস্তা দেখুৱায়। এনেকুৱা কৰিলে ইমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত হ'ব। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয় - মই যাতে সকলোতকৈ উচ্চ পদ পাওঁ তাৰ বাবে পঢ়িব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে এওঁ উচ্চ পদ পাওঁক, মই বহি থাকোঁ। নহয়, প্ৰথমতে পুৰুষাৰ্থ। ড্ৰামা অনুসাৰি পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে। কোনোৱে তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে, কোনোৱে কম। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। পিতাইতো ৰাস্তা দেখুৱাইছে - মোক স্মৰণ কৰা। যিমানো মোক স্মৰণ কৰিবা সিমানো বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ড্ৰামাৰ ওপৰত এৰি দিব নালাগে। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা।

বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। গতিকে নিশ্চয় যি ভূমিকা পালন কৰিলা সেয়াই পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। সকলো ধৰ্ম পুনৰ নিজৰ সময়ত আহিব। ধৰি লোৱা খ্ৰীষ্টিয়ানৰ এতিয়া 100 কোটি আকৌ ইমানেই ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব। আত্মাৰ বিনাশো নহয় আৰু আত্মাৰ ভূমিকাও কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। যিয়ে বুজে তেওঁ নিশ্চয় আনকো বুজাব। ধন দিলে ধন নকমে। ধাৰণা হৈ থাকিব, অন্যকো চহকী কৰি থাকিব কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে আকৌ নিজকে উপায় বিহীন বুলি ভাবে। শিক্ষকে ক'ব - তোমালোকে বুজাব নোৱাৰা যদি তোমালোকৰ ভাগ্যত পাই-পইচাৰ পদ আছে। ভাগ্যত নাথাকিলে কি যত্ন কৰিব। এয়া হ'ল বেহদৰ পাঠশালা। প্ৰত্যেক শিক্ষকৰ বিষয় নিজা-নিজা হয়। পিতাৰ পঢ়োৱা পদ্ধতি পিতাইহে জানে আৰু তোমালোক সন্তানসকলে জানা, আৰু অন্য কোনেও জানিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে কিমান চেষ্টা কৰা তথাপি কম সংখ্যকেহে বুজে। বুদ্ধিত ধাৰণাই নহয়। যিমানোই সমীপত আহি থাকিবা, এইটো দেখা যাব যে তোমালোক বুদ্ধিমান হৈ গৈ আছে। এতিয়া মিউজিয়াম (সংগ্ৰাহলয়), আত্মিক কলেজ (মহাবিদ্যালয়) আদিও থোলে। তোমালোকৰতো নামেই অনন্য "আত্মিক বিশ্ব বিদ্যালয়"। চৰকাৰেও দেখিব। কোৱা আপোলোকৰ হৈছে পাৰ্থিৱ বিশ্ববিদ্যালয়, এয়া হ'ল আত্মিক। আত্মাই পঢ়ে। গোটেই ৪৪ চক্ৰত এবাৰেই আত্মিক পিতা আহি আত্মিক সন্তানসকলক পঢ়ায়। যেতিয়া তোমালোকে ড্ৰামা (চলচিত্ৰ) চোৱা সেয়া ৩ ঘণ্টা পিছত হুবহু পুনৰাবৃত্তি হয়। এয়াও ৫ হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ হুবহু পুনৰাবৃত্তি হয়। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা। তেওঁলোকেতো কেৱল ভক্তিৰ শাস্ত্ৰবোৰকে শুদ্ধ বুলি মানে। তোমালোকৰতো কোনো শাস্ত্ৰ নাই। পিতাই বহি বুজায়, পিতাই কোনো শাস্ত্ৰ পঢ়িছে জানো? তেওঁলোকেতো গীতা পঢ়ি শুনাৱ। মাকৰ পেটতে পঢ়িতো ওলাই নাহে। বেহদৰ পিতাৰ ভূমিকা হ'ল পঢ়োৱা। নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। জগতৰ লোকেতো নাজানেই। গোৱাও হয় - পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ। কৃষ্ণৰ কাৰণে কোৱা নহয় যে তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ জ্ঞানৰ সাগৰ নেকি ? নহয়। এয়াই চমৎকাৰ, আমি ব্ৰাহ্মণেহে এই জ্ঞান শুনাওঁ শ্ৰীমত অনুসৰি। তোমালোকে বুজোৱা যে এইটো হিচাপত আমি ব্ৰাহ্মণসকলহে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হ'লো। অনেক বাৰ হৈছিলো, পুনৰ হ'ম। মনুষ্যই যেতিয়া বুজি পাব তেতিয়া মানিব। তোমালোকে জানা কল্পই-কল্পই আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ তোলনীয়া সন্তান হওঁ। যিয়ে বুজি পায় তেওঁৰ নিশ্চয়বুদ্ধিও হৈ যায়। ব্ৰাহ্মণ নোহোৱাকৈ দেৱতা কেনেকৈ হ'ব। প্ৰত্যেকৰ বুদ্ধিৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। স্কুলত এনেকুৱা হয় - কোনোবাইতো স্কলাৰশ্বিপ (বৃত্তি) পায়, কোনোবা ফেইল হৈ যায়। আকৌ নতুনকৈ পঢ়িবলগীয়া হয়। পিতাই কয় - বিকাৰত অধঃপতিত হ'লে কৰা উপাৰ্জন সকলো শেষ হৈ যায়, তেতিয়া বুদ্ধিত ধাৰণ নহ'ব। অন্তৰ দহি থাকিব।

তোমালোকে বুজি পোৱা যে এই জন্মত যি পাপ কৰিছা, সেয়াটো সকলোৱে জানা। বাকী পূৰ্বৰ জন্মবোৰত কি-কি কৰিছা সেয়াতো স্মৃতিত নাই। পাপতো নিশ্চয় কৰিছা। যিসকল পূণ্য আত্মা আছিল তেওঁলোকেই আকৌ পাপ আত্মা হয়। হিচাব-নিকাচ পিতাই বহি বুজায়। বহুত সন্তান আছে যিয়ে পাহৰি যায়, নপঢ়ে। যদিহে পঢ়ে তেন্তে নিশ্চয় পঢ়াবও। কিছুমান ভোদা বুদ্ধিৰ সন্তানো চোকা বুদ্ধিৰ হৈ যায়, এই পঢ়া কিমান উচ্চ হয়। এই পিতাৰ পঢ়াৰ দ্বাৰাই সূৰ্য্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজবংশত আহিব লাগিব। তেওঁলোকে (লৌকিকত) এই জন্মতেই পঢ়ে আৰু পদ প্ৰাপ্ত কৰে। তোমালোকেতো জানা যে এই পঢ়াৰ পদ পিছত নতুন সৃষ্টিত প্ৰাপ্ত হয়। সেয়া বেছি দূৰৈত নাই। যিদৰে কাপোৰ সলনি কৰা হয় তেনেকৈ পুৰণি সৃষ্টি এৰি নতুন সৃষ্টিত যাব লাগিব। বিনাশো নিশ্চয় হ'ব। তোমালোক এতিয়া নতুন সৃষ্টিৰ বাবে তৈয়াৰ হৈ আছে। পিছত এই পুৰণা চোলা এৰি যাব লাগিব। ক্ৰমানুসৰি ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, যিয়ে ভাল ৰীতিৰে পঢ়িব তেৱেঁই প্ৰথমতে স্বৰ্গত আহিব। বাকীসকল পিছলৈ আহিব। স্বৰ্গত জানো আহিব পাৰিব। স্বৰ্গত যিসকল দাস-দাসী হ'ব তেওঁলোকেও বাবাৰ অন্তৰ জয় কৰিব। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৱে আহিব। এতিয়া আত্মিক কলেজ আদি প্ৰতিষ্ঠা কৰি থাকে, সকলোৱে আহি পুৰুষাৰ্থ কৰিব। যি পঢ়াত উচ্চ তীক্ষ্ণ হ'ব, তেওঁ উচ্চ পদ পাব। ভোদা বুদ্ধিৰ সকলে কম পদ পাব। হ'ব পাৰে, আগলৈ ভোদা বুদ্ধিৰ সকলেও ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ লাগি যাব। কিছুমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন সন্তানো অৱনমিত হৈ যায়। পুৰুষাৰ্থৰ পৰা বুজি পোৱা যায়। এই গোটেই ড্ৰামা চলি আছে। আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ইয়াত

ভূমিকা পালন কৰে, নতুন চোলা ধাৰণ কৰি নতুন ভূমিকা পালন কৰে। কেতিয়াবা কিবা, কেতিয়াবা আন কিবা হয়। সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। বাহিৰত কাৰো অলপো জ্ঞান নাই। পিতা যেতিয়া আহি পঢ়ায় তেতিয়াহে জ্ঞান পায়। শিক্ষকেই যদি নাই তেন্তে জ্ঞান ক'ৰ পৰা আহিব। তেওঁলোক হ'ল ভক্ত। ভক্তিত অপাৰ দুখ, মীৰাৰ যদিও সাক্ষ্যকাৰ হ'ল কিন্তু সুখ পাইছিল জানো। বেমাৰ হোৱা নাছিল জানো। তাত (সত্যযুগত) কোনো প্ৰকাৰৰ দুখৰ কথাই নাথাকে। ইয়াত অপাৰ দুখ, তাত অপাৰ সুখ। ইয়াত সকলোৱে দুখী হয়, ৰজাসকলৰো দুখ নাই জানো, নামেই হ'ল দুখধাম। সেয়া হ'ল সুখধাম। সম্পূৰ্ণ দুখ আৰু সম্পূৰ্ণ সুখৰ এয়া হ'ল সংগমযুগ। সত্যযুগত সম্পূৰ্ণ সুখ, কলিযুগত সম্পূৰ্ণ দুখ। দুখৰ যি বিভিন্নতা আছে সেয়া সকলো বৃদ্ধি পাই থাকে। আগলৈ যে কিমান দুখ হৈ থাকিব। অথাহ দুখৰ পাহাৰ ভাঙিব।

তেওঁলোকেতো তোমালোকক ক'বলৈ বহুত কম সময় দিয়ে। দুই মিনিট দিলেও তথাপি বুজোৱা, সত্যযুগত অপাৰ সুখ আছিল যি পিতাই দিয়ে। ৰাৱণৰ পৰা অপাৰ দুখ পোৱা যায়। এতিয়া পিতাই কয় - কাম বিকাৰৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা তেতিয়া জগতজিৎ হ'ব। এই জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। অলপ শুনিলেও স্বৰ্গলৈ আহিবা। প্ৰজাতো বহুত হয়। ক'ত ৰজা, ক'ত প্ৰজা। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ-নিজৰ বুদ্ধি। যিয়ে নিজে বুজি উঠি আনকো বুজায়, তেৱেঁই ভাল পদ পায়। এই স্কুলো একেবাৰে অসাধাৰণ। ভগৱান আহি পঢ়ায়। শ্ৰীকৃষ্ণতো তথাপি দৈৱী গুণধাৰী দেৱতা হয়। পিতাই কয় - মই দৈৱীগুণ আৰু অসুৰী গুণৰ পৰা উপৰাম। মই তোমালোকৰ পিতা পঢ়াবলৈ আহো। আত্মিক জ্ঞান পৰম আত্মাইহে দিয়ে। গীতাৰ জ্ঞান কোনো দেহধাৰী মনুষ্য বা দেৱতাই দিয়া নাই। বিষ্ণু দেৱতা নমঃ বুলি কয়, তেন্তে কৃষ্ণ কোন? দেৱতা কৃষ্ণই হৈছে বিষ্ণু - এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো কিছুমানে পাহৰি যায়। নিজে সম্পূৰ্ণ বুজিলেহে অন্যকো বুজাব। সেৱা কৰি প্ৰমাণ লৈ আহিলে তেতিয়াহে বুজিম যে সেৱা কৰিলা সেয়েহে বাবাই কয় - দীঘলীয়া বাৰ্তা নিলিখিবা, অমুক আহিবলগীয়া আছে, এনেকৈ কৈ গৈছে.....এইবোৰ লিখাৰ প্ৰয়োজন নাই। কমকৈ লিখিব লাগে। যেতিয়া আহে, চোৱা, থাকে নে নাথাকে? বুজি উঠি সেৱা কৰিলে তেতিয়া বাৰ্তা লিখা। কিছুমানে নিজক বহুত প্ৰদৰ্শন কৰে। বাবাক প্ৰত্যেক কথাৰ ৰিজাল্ট লাগে। এনেকুৱা বহুত আহে বাবাব ওচৰলৈ, পুনৰ গুচি যায়, তাৰ পৰা কি লাভ। তেওঁলোকক বাবাই কি কৰিব। তেওঁলোকৰো একো লাভ নহয়, তোমালোকৰো একো লাভ নহয়। তোমালোকৰ মিছনৰ (অভিযান) বৃদ্ধিতো নহ'ল। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) কোনো কথাতে উপাই বিহীন হ'ব নালাগে। নিজে জ্ঞান ধাৰণ কৰি আনক দান কৰিব লাগে। অন্যৰো ভাগ্য জগাই তুলিব লাগে।

(2) কাৰোবাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰাৰ সময়ত নিজকে আত্মা বুলি বুজি আত্মাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। অলপো যাতে দেহ-অভিমান নাহে। পিতাৰ পৰা যি অপাৰ সুখ পাইছা সেয়া আনক বিলাই দিব লাগে।

বৰদান: অনাদি স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সন্তুষ্টতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা আৰু কৰাওঁতা সন্তুষ্টমণি হোৱা নিজৰ অনাদি আৰু আদি স্বৰূপক স্মৃতিলৈ আনা আৰু সেইটো স্মৃতি স্বৰূপত স্থিত হৈ যোৱা তেন্তে নিজে নিজৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট হৈ থাকিবা আৰু অন্যকো সন্তুষ্টতাৰ বিশেষত্বৰ অনুভৱ কৰাব পাৰিবা। অসন্তুষ্টতাৰ কাৰণ হৈছে অপ্ৰাপ্তি। তোমালোকৰ শ্লোগান হ'ল - যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গ'লো। পিতাৰ হোৱা অৰ্থাৎ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হোৱা, এনেকুৱা অধিকাৰী আত্মাসকল সদায় ভৰপূৰ, সন্তুষ্টমণি হ'ব।

শ্লোগান: পিতাৰ সমান হ'বৰ কাৰণে - 'বোধশক্তি', 'ইচ্ছা' আৰু 'কৰ্ম' এই তিনিওটিৰে সমানতা থাকিব লাগে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!